

21

เราทั้งคู่วิ่งออกมานอกบ้านโดยไม่ฟังเสียงทัตทานจากใครเลย
ฉันไม่รู้ว่่าสิ่งที่ทำในตอนนีถูกต้งหรือเปล่า แต่ก็มองไม่เห็นทางไหน
จะดีไปกว่าทางนี้เลย

พวกเราวิ่งกันอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย สำหรับเรา การหยุดวิ่งก็
คือการเดินถอยหลัง ดังนั้นเราจึงวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต แม้จะแน่ใจว่่าพ่อ
ไม่มีทางวิ่งตามมาทัน แต่ความกลัวที่มีมากกว่าทำให้เราวิ่งไม่ยอมหยุด
วิ่งจนลืมนเหนื่อย ลืมหิว ลืมนึกถึงความรู้สึกของคนที่อยู่ข้างหลังอย่าง
พ่อแม่

"เราวิ่งมาไกลพอหรือยัง"

"ฉันไม่รู้ ฉันไม่รู้อะไรเลย"

ฉันตอบ เราทั้งคู่หยุดวิ่งลงกลางทาง อาจจะเป็นเพราะความเหนื่อย
และความเครียดผสมกันที่ทำให้ฉันถึงกับอาเจียนออกมา แพทวิ่งเข้ามา
ดูหลังฉันอย่างตกใจ

"เป็นอะไรมากหรือเปล่าแม่ฮ่วน"

ฉันส่ายหน้าแต่ก็ยังคงอาเจียนต่อไปไม่หยุด พอหยุดอาเจียนก็
ร้องไห้ แพทเลิกขายเสื้อขึ้นมาเช็ดปากให้ฉันอย่างไม่มีทีท่ารังเกียจก่อน

จะกอดให้ฉันคลายกังวล

"อย่าร้องนะเมอ้วน เธอเจ็บ แต่ฉันเจ็บกว่านะ"

"จะทำไมถึงดี ฮือๆ แพท...เราทำอะไรกันอยู่ ตอนนี้เราทำอะไรอยู่"

"เรากำลังหาทางออกที่ดีที่สุด เพียงแต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา เราต้องค่อยๆ คิด เมอ้วนอย่าร้องนะ"

แพทบอกให้ฉันไม่ร้องให้ ฉันก็พยายามจะไม่ร้อง แม้ว่าการจะทำอย่างที่เขาขอ นั้นมันช่างยากลำบากมากก็ตามที ฉันนึกไปถึงสิ่งที่รอยด์เคยพูดเอาไว้

ทำไม...เรื่องบางเรื่องถึงไม่ง่ายอย่างที่ใจคิด อย่างเช่นเรื่องของความรัก ทั้งๆ ที่มันเป็นเรื่องของคนสองคน แต่ทำไมเราถึงต้องคำนึงถึงบุคคลที่สามที่สี่ด้วย แต่ถ้าไม่คิดถึงเลยฉันก็จะกลายเป็นคนเห็นแก่ตัวไปในที่สุด ไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีไปกว่านี้เลยหรือไงกัน...

"ไม่มีเลยเธอ"

เราสองคนย้ายมานั่งในสวนสาธารณะแห่งหนึ่ง สวนนี้ฉันเคยนั่งรถผ่านบ่อยๆ แต่ไม่เคยจะได้มาเดินชมวิวทิวทัศน์ที่นี่ ฉันเอาหัวพิงไหล่แพทที่นั่งอยู่ข้างๆ กัน อาจจะเพราะเหนื่อยมากก็เป็นได้ฉันถึงรู้สึกอยากเอาหัวพิงไว้ที่ไหนสักแห่ง และที่ที่ฉันคิดว่าสบายที่สุดก็คงไม่พ้นที่นี่

"เหนื่อยเหรอ นอนตักไหมล่ะ"

แพทบอกอย่างเอาใจ ฉันส่ายหน้า

"ไม่ล่ะ"

ฉันเอื้อมมืออีกข้างไปวางไว้บนไหล่ของแพทจนทำให้ดูเหมือนว่าเรากอดกัน

"ฉันชอบกอดนาย"

"แหม...ต้องมาชอบกอดเวลาแบบนี้ด้วยนะ ที่แต่ก่อนล่ะเดี๋ยวถีบเดี๋ยวต่อย"

"แต่ก่อนมันเขินนี่"

"แล้วเดี๋ยวนี้ล่ะ"

"เลิกเงินแล้ว"

"แต่เม่อ้วนกำลังทำฉันเงินอยู่นะ"

ฉันเลิกกอดและลุกขึ้นมาหัวเราะเบาๆ แพทเอามือเกาหัวบ่อยๆ

"ทีอย่างนี้ละมาเงิน แต่ก่อนนี่ขอให้ได้จูบ ได้จับ ได้จูบล่ะชอบนัก"

"ก็นั่นมันตอนนั้นนี่ ฉันเข้าหาเม่อ้วนตลอด แต่เม่อ้วนไม่เคยเข้ามาหาฉันเลย พอเม่อ้วนเข้ามาหาฉันก่อนฉันก็เลยเงิน"

"เหรอ...จั้นต่อไปนี่ฉันเข้าหานายตลอดเลยดีกว่า นายจะได้เงินแล้วก็ไม่กล้ายุ่งกับฉันอีก ฮะๆ"

"บ้าเหรอ ถ้าเม่อ้วนเข้ามา ฉันก็กระโจนใส่สิ"

เราหัวเราะให้กันแม้สถานการณ์จะตึงเครียด ฉันเพิ่งจะนึกขึ้นได้ว่า ยังไม่ได้จัดงานวันเกิดให้เขาเลย แต่แพทเองก็คงลืมวันเกิดตัวเองไปเสียสนิท ฉันจึงสั่งให้แพทนั่งอยู่กับที่แล้ววิ่งไปร้านที่อยู่ใกล้ที่สุด ฉันตั้งใจจะฉลองวันเกิดให้แต่กลับมาเจอเรื่องแบบนี้เข้าอีก...ไม่ได้เลย

เสียงโทรศัพท์ร้องลั่นที่กระเป๋ากางเกงด้านซ้ายเล่นเอาฉันใจหายวาบ ฉันยกโทรศัพท์ขึ้นดูหน้าจอแล้วก็ตัดสินใจปิดเครื่องทันทีเพราะเป็นเบอร์ที่บ้านโทรเข้ามา และถ้าให้เดา คนที่โทรเข้ามาก็คงจะเป็นแม่ไม่รู้ว่าแม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นหรือยัง ฉันยังไม่พร้อมที่จะฟังคำที่ทำให้รู้สึกกดดัน แม้จะเป็นเหมือนการหนีฉันก็ยอมรับ

มีแต่การหนีเท่านั้นที่เป็นทางออกที่ดีที่สุด

ฉันเก็บมือถือแล้วล้วงเงินในกระเป๋าอีกข้างมานับแล้วก็ต้องตกใจเมื่อพบว่าไม่มีเงินติดตัวแค่สี่สิบบาท เพราะฉันทะเล่อทะล่าออกมาก็เลยลืมทุกสิ่งทุกอย่างและไม่มีแม้แต่เงินติดตัว

ถ้าอย่างนั้นวันนี้คงเลี้ยงวันเกิดให้แพทไม่ได้แล้ว แต่ฉันก็ไม่อยากให้วันเกิดของแพทเป็นหมันจึงตัดสินใจว่าต้องทำอะไรสักอย่าง แล้วหัวสมองก็คิดได้ดั่งบึงอย่างไม่ตั้งใจ ฉันมุ่งหน้าไปซูเปอร์มาร์เก็ต จัดแจงซื้อของที่คิดว่าต้องใช้แล้ววิ่งกลับไปหาแพท

"ไปไหนมาเม่อ้วน ฉันจะวิ่งไปตามก็กลัวจะสวนกัน"

"ไปหาอะไรที่น้ำประทับใจให้นายนะ"

7

เจ้าปลาน้อย

ฉันส่งของที่ซื้อมาให้แพท แพทรับไปอย่างงงๆ แล้วหยิบมันออก
ก่อนจะดูขึ้นมามอง

"เทียนไขเหรอ"

"หาได้ดีที่สุดเท่านี้"

และไม่ปล่อยให้แพทสงสัยได้นาน ฉันหยิบไม้ขีดไฟที่ซื้อมาถุกกับ
กล่องด้านข้างอย่างไม่ถนัดเท่าไรหรอก จนมันหักไปอันแล้วอันเล่าแต่ก็ติด
จนได้ จากนั้นฉันก็ค่อยๆ เอามือบังลมแล้วจุดเข้ากับเทียน

"อย่าให้ลมพัดดับนะ มันจุดยาก"

แพทไม่ได้ถามอะไรมาก เขาพยายามประคองเทียนไม่ให้ดับ ฉัน
มองแพทที่จ้องเทียนอย่างตั้งใจแล้วก็ร้องเพลงออกมาจนแพทตกใจ

"Happy birthday to you, Happy birthday to you, Happy
birthday, Happy birthd...d..."

ฉันรู้สึกเจ็บคอขึ้นมากกลางคืนและน้ำตาเริ่มขึ้นมาอย่างไม่ตั้งใจก่อน
จะไหลอาบที่ข้างแก้ม

"เมอ้อวน"

"ขอโทษนะแพท อีก...ขอโทษที่ฉันทำให้ได้เพียงเท่านี้ ฉันทำได้ดี
ที่สุดเท่านี้จริงๆ ฮือ..."

"Happy birthday to you"

แพทต่อเพลงจนจบแล้วยิ้มให้ฉัน มีอีกข้างที่เหลือก็ปาดน้ำตาให้
"แค่นี้ก็พอแล้วนี่ ฉันดีใจกว่าวันเกิดครั้งไหนๆ อีกนะ"

"ขอบคุณ"

ฉันบอกเสียงลั่นก่อนจะพยายามทำน้ำเสียงให้ปกติที่สุด

"อธิษฐานแล้วค่อยเป่าเทียนสิ"

"ขออะไรดีหนอ"

"ตั้งใจหน่อยนะ นายต้องขอพรที่อยากได้ที่สุ่รู้หรือเปล่า...มัน
ศักดิ์สิทธิ์"

แพทมองหน้าฉัน...

"ฉันรู้แล้วว่า จะขออะไรดี"

แพทพูดก่อนจะจ้องไปที่เทียนแล้วหลับตา ผ่านไปประมาณ
หนึ่งนาทีแพทก็ลืมตาแล้วเป่าเทียน แล้วแสงสว่างวับแวมของเทียนใน
ความมืดก็ดับลงเพราะแรงเป่า

"นายขออะไร"

"ความลับ"

"ลืมนี่ไป ฮะๆ"

ฉันเองก็เคยพูดแบบนี้มาก่อนตอนที่แพทจัดงานวันเกิดให้ที่บ้าน

"จริงๆ แล้วฉันซื้อดอกไม้มาให้นายด้วยแหละ เหมือนกับที่นายซื้อ
ให้ฉันเลย"

"ดีจัง มีความหมายอะไรหรือเปล่าถึงจะให้ดอกกุหลาบฉัน"

"ความหมายเดียวกับที่นายให้ฉันมั้ง"

เรามองตากันลึกลับแล้วก็กอดกันโดยที่ไม่ต้องพูดอะไรให้มาก
แต่เราต่างก็รู้กันดี ดอกกุหลาบสำหรับพวกเรานั้นมีความหมายมากกว่าที่
ใครๆ คิดไว้ เลือดของอโดนิสกับน้ำตาของเทพีวันสร์รวมกันเป็นดอกกุหลาบ
ความหมายที่ฉันให้ดอกกุหลาบแพทก็เช่นเดียวกัน

ฉันจะทำทุกอย่างแม้ต้องแลกด้วยเลือดหมดตัว เช่นเดียวกับที่
อโดนิสทำ ขอแค่ให้คนที่ฉันรักมีความสุข

เพียะ! แปะ!

จากความโรแมนติกกลายเป็นความรำคาญเมื่อความมืดกับยุ่ง
มาด้วยกัน ฉันได้แต่นั่งตบยุ่ง ตบหน้า ตบแขน มีแต่เสียงเพียะๆ
ดังอยู่ตลอด

"ถ้านั่งตรงนี้นานๆ เราต้องเป็นไข้เลือดออกแน่ๆ เลยเมอ่วน"

"นั่นสิ แต่ก็ไม่รู้จะไปนอนกันที่ไหนนี่ จะไปบ้านหนูนาก็ไม่เหมาะ
เท่าไร ยังไงซะนายก็เป็นผู้ชาย มันจะดูไม่ดี"

ฉันบอกเหตุผล แพทพยักหน้าเข้าใจก่อนจะนั่งทำหน้าคิดหนัก

"แต่เรานอนกันตรงนี้ได้หรือเมอ่วน"

"นั่นสิ"

และไม่เข้าแพทก็ติดนิ้วดั่งเปาะ!

"นี่!"

"อะไรแพท ทำไมต้องตะโกนล่ะ ตกใจหมด"

"เราลืมนี่ได้ยังไง ฮะๆ ได้ๆ ที่นี้แหละเวิร์คที่สุดแล้ว"

"ที่ไหน"

"บ้านฉัน"

เป็นความคิดที่ฉันเองก็ไม่แน่ใจว่าดีจริงหรือเปล่า มันดีตรงที่ว่า
ยังไงซะก็เป็นบ้านของแพท แต่ก็ไม่แน่ใจตรงที่ว่ามันเป็นบ้านของแพทไป
ไม่ใช่บ้านของพี่ชายฉัน แม้ว่าพี่ชายจะรู้เรื่องทั้งหมดแล้ว แต่ปัญหา
สำคัญก็คือแม่ต่างหาก ให้ฉันสองคนพี่น้องไปนอนบ้านแพทนี่มันแปลกๆ
ยังไงพิกลอยู่

"อย่าคิดมากเกินไปนะ"

แพทบอกแค่นั้นแล้วก็ถูกลู่ถูกลากฉันมาบ้านด้วยการนั่งรถเมล์
เพราะเราทั้งคู่มีเงินรวมกันไม่ถึงสามสิบบาทเพราะฉันซื้อเทียนกับ
ไม้ขีดไฟหมดไปตั้งสิบกว่าบาท ใช้เวลาไม่ถึงชั่วโมงก็มาถึงทางเข้าบ้าน
ของแพท และแน่นอนว่าต้องเดินกันเข้าไปเพราะค่ารถไม่พอ

"ท่าทางมันจะไกลไม่ใช่เล่นนะแพท"

"ไม่ไกลเกินไปหรอกน่า เดินเรื่อยๆ ก็ถึง"

ฉันไม่เคยไปบ้านแพทมาก่อนเลยตั้งแต่คบกันมาจนเข้าปีที่สี่
ฉันรู้จักพี่ชายและแม่แพทแต่ก็เจอกันตั้งแต่สมัยเรียนตอนนัดพบผู้ปกครอง
ที่ฉันไม่เคยไปบ้านแพทเลยสักครั้งเดียวก็เพราะฉันมีความเชื่อมา
ตลอดว่าผู้หญิงที่ไปบ้านผู้ชายมักจะ...ไม่รอด แต่วันนี้ความจำเป็นบีบ
บังคับให้ฉันต้องมา ไม่งั้นก็จะไม่มีที่ซุกหัวนอนจริงๆ แล้วเรื่องนี้ก็เป็น
อีกอย่างที่ฉันกลัว ถึงได้ไม่แน่ใจในตอนแรก แต่พอลองคิดดูว่าแพท
ก็มาอยู่บ้านฉันหลายเดือนแล้วยังไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้นก็เลยเบาใจไป
ฉันจึงยอมตามมาแต่โดยดี แต่...แต่ก็ยังอดหวาดระแวงไม่ได้

"จะถึงเมื่อไหร่ล่ะแพท"

"อีกนิดเดียว"

"นายอีกนิดเดียวมาอีสิบนาที่แล้วนะ แล้วนายก็อีกนิดเดียวมารอบที่เจ็ดแล้ว"

"น้า อีกนิดเดียว"

"รู้หรอกันว่าเป็นจิตวิทยาหลอกเด็ก"

"งั้นขึ้นหลังฉันก็ได้ถ้าเมออ่อนเหนื่อยแล้ว"

"เห็นฉันเป็นเด็กสามขวบหรือไง เอะอะก็จะแบกฉันขึ้นหลังอย่างเดียวเลย"

//

"มาเถอะ เร็วๆ"

"ไม่!"

ไม่ปฏิเสธ...ฉันละเกลียดตัวเองเป็นยิ่งนัก จะบ้าตาย บอกไม่ที่ไรก็ป็นขึ้นมานหลังแพททุกที แพทเดินไปซ้าๆ ปากก็พูดโน่นพูดนี่เพื่อให้ฉันลืมระยะทางว่ามันไกลแค่ไหน

"นี่ พุดมากๆ นะไม่เห็นเหนื่อยหรือ ไหนจะแบกฉัน ไหนจะต้องเล่นจิตวิทยากับฉันอีก"

"ถ้าฉันไม่พุดสิจะเหนื่อยจริงๆ แล้วฉันแข็งแรงขึ้นมากเลยนะ ผิดจากตอนมาอยู่ร่างพี่ชายเธอใหม่ๆ เลย อาจเป็นเพราะการออกกำลังกายทุกเช้ากับเมออ่อนก็ได้ที่ทำให้ฉันแข็งแรงอย่างนี้"

"ไม่เอา ไม่อยากพุดด้วยแล้ว เดี่ยวคนแบกจะหมดแรง"

"ฉันไม่อยากจะให้เจ็บบนะ"

"แต่ฉันไม่อยากจะให้นายเหนื่อยนี่"

"งั้นเมออ่อนพุดคนเดียวก็ได้"

"ฉันไม่ได้บ้า นี่ จะได้พุดคนเดียว"

"ไม่งั้นฉันจะพุดจนหมดแรงหมดลมหายใจตายไปเลย ฉันไม่ชอบความเจ็บบ!"

"โอเคๆ ฉันยอมแพ้ พุดเองคนเดียวก็ได้ แล้วจะพุดอะไรดีสิ"

"อืม...บอกรักฉันสิ บอกรักฉันหนึ่งคำ พลังงานของฉันจะพาวเวอร์อัพขึ้นมาหนึ่งขีด"

เจ้าปลาน้อย

"บ้า...ไม่พูดหรอก เжин"

"ฮ้า...เมอ่วน ฉันเหนื่อยจัง ฉันต้องหมดลมแน่ๆ"

"ไอ้ส่าออย"

"นะๆ พูดหน่อยสิ ฉันจะได้แบกไปได้อย่างอารมณ์ดี อืม...ถือซะว่าเป็นของขวัญวันเกิดฉันด้วยไง"

หลังจากที่แพทซึกแม่น้ำทั้งห้าแล้วฉันก็เริ่มคล้อยตาม เห็นว่าเป็นวันเกิดหรอกนะ แล้วอีกอย่างฉันก็ไม่มีของขวัญดีๆ ให้เขาด้วย

"ฉั...รัก...พ"

พูดไม่เต็มปากเต็มคำเท่าไรหรอก

"อะไรนะ"

"พูดแล้ว"

"ไอ้ย หมดแรง"

"รักแพท"

"ฮ้า มีพลัง พูดอีกๆ"

"รักแพทๆ"

"คิกๆ จักจี้จัง พูดเรื่อยๆ นะ พูดจนกว่าจะถึง"

พอเริ่มชินแล้วฉันก็พูดบ่อยขึ้น แพทหัวเราะคิกคักแล้วก็ร้องว่าเอาอีกๆ จนฉันอดขำไม่ได้ แต่ก็พูดต่อเมื่อเห็นว่าเขาชอบ คงจะลืมหินน้อยไปเลยจริงๆ

"เมรักแพทที่สุดในโลกเลย"

"แพทก็รักเมอ่วนที่สุดในโลกเลย"

"เรารักกัน"

ฉันและแพทพูดพร้อมกันแล้วหัวเราะกันไปตลอดทาง มันเป็นความสุขเล็กๆ น้อยๆ ที่เราพยายามดักตวงเอาไว้ให้มากที่สุด เพราะไม่มีทางรู้ว่าเวลาแห่งความเศร้าจะมาถึงเมื่อไหร่ ดังนั้นมีความสุขเท่าไรก็ควรดักตวงมันให้มากเท่านั้น เราทั้งคู่ทำได้แค่นี้...

ในที่สุดก็มาถึงบ้านของแพท ฉันลงจากหลังแล้วเงยหน้ามอง มันเป็นบ้านสองชั้นหลังไม้ใหญ่โตมากสำหรับอยู่กันเพียงสามคนคือแม่หนึ่ง

กับลูกสอง แพทกดออดหน้าบ้านสามสี่ที่แล้วประตูก็เปิดออก ตอนแรกฉันแทบจะร้องกรี๊ดเพราะคนที่มาเปิดประตูมีผมยาวปิดหน้าปิดตาอย่างกับจูดอน แต่พอสว่างผมออกหน่อยๆ ฉันก็จำได้ทันทีว่าเป็นพี่พายในชุดนอนพร้อมตาสะลึมสะลือได้ที่

"ใครนะ"

"เค้าเองยัยยักษ์!"

"แพท!"

พี่พายวิ่งปรี๊ดจากประตูหน้าบ้านมาหาพวกเราสองคนทันที

"ทำไมมาดึกตื่นปานนี้"

"เค้าจะกลับบ้านตัวเองนี่ไม่ได้เลยหรือไง"

"ไม่ใช่แบบนั้น แล้วทำไมเม..."

พี่พายชี้มาทางฉันอย่างไม่เข้าใจอะไรเลย

"เออะน่า ให้เค้าเข้าไปก่อนได้ไหม แล้วจะเล่าให้ฟัง โอเค?"

เมื่อเข้ามาถึงพี่พาก็ลากพวกเราเข้าไปในห้องนอนของตัวเอง แล้วปิดประตูลงกลอนเหมือนกลัวจะมีใครมาแอบฟัง จากนั้นก็ยิงคำถามชิงเงินล้านจากพวกเราทันที

"เกิดอะไรขึ้น ทำไมสองคนถึงมาอยู่กันที่นี่ในเวลาแบบนี้ แล้วนี่จะมาค้างหรือว่ามาเยี่ยมแล้วกลับ แล้ว..."

"พอ! เค้าจะตอบทีละคำถามแล้วก็จะเล่าให้ฟังทั้งหมดแล้วกัน"

แพทโบกมือก่อนจะนั่งลงบนเตียงข้างๆ ฉัน พี่พายนั่งที่โต๊ะเขียนหนังสือแล้วกดอกไขว่ห้างเหมือนสอบสวน แพทค่อยๆ เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นตั้งแต่ที่ทะเลจนกระทั่งถึงวันนี้ให้พี่พายฟัง พี่พายอ้าปากค้างกับสิ่งที่ได้ยิน

"พวกแกสองคนก็เป็นแบบนี้ เอะอะก็เดี๋ยวรัก เดี่ยวจูบ มันถึงได้เกิดเรื่องไง"

ฉันนั่งก้มหน้าไม่กล้าสบตาพี่พายเลยด้วยซ้ำ เขินจนไม่กล้าแม้แต่จะสู้น้ำด้วย

เจ้าปลาน้อย

"ถ้าเค้าไม่จูบ ตัวเองก็ยังไม่หลงรักเขาหัวปักหัวปำอยู่อย่างนั้นแหละ"

"ไอ้จ้อแพท ย้ากส์!"

"อ้างงง"

พี่พายกระโดดขึ้นแพทจนแพทนอนหงายแล้วเอามือทั้งผมแพทจี้กๆ

"เค้ายอมแล้ว อ้างงง"

"ถ้าแกพูดเรื่องอดีตอีก ฟังสั่งรวไว้เลยว่าต้องไปนอนใต้ทางด่วน!"

"กลัวแล้วคร้าบ อย่าทำร้ายผมถึงเพียงนั้นเลยคร้าบ!"

พี่พายสะบัดผมด้วยความเท่ก่อนจะหันมาทางฉัน

"เมทนอนอยู่กับมันได้ยังไง กวนประสาทชะขนาดนี้ ถ้าพี่เป็นเมแล้วจูบกับมันอยู่นะ..."

"..."

"พี่จะฉวัดไ้ปากมันด้วยความขยะแขยง!"

พี่พายเป็นธุระเรื่องทีนอนให้ฉันด้วยการให้นอนห้องเดียวกับพี่พายแล้วไล่แพทไปนอนห้องตัวเอง ฉันเดินตามแพทกับพี่พายไปยังห้องของแพท พอเปิดไฟก็ต้องตกใจเมื่อเห็นร่างแพทที่เต็มไปด้วยน้ำเกลือแล้วก็เครื่องอะไรมากมายแปะอยู่ที่ตัวจนดูน่ารำคาญ แพทมองร่างกายตัวเองแล้วกลืนน้ำลายลงคออีกๆ

"พามาที่บ้านแล้วเหรหอะ"

"หมอบอกว่าย้ายกลับมาบ้านได้แล้วละ ให้อาหารทางท้อ แล้วก็..."

พี่พายหันไปยิ้มให้แพทพลางหัวเราะหึๆ ในลำคอ

"จะถ่ายจะระบายอะไรออกมาก็ต้องออกไปทางถุงนั้น โส๊ะๆ ไอ้แพท ร่างนายเป็นอย่างนี้พี่ละสุขใจ บางวันพี่ก็เอาถุงอี ถุงฉี่ให้แกนอนดมสะใจ ก๊าก กักๆๆ"

แพทหน้าแดงไปถึงโบทูและมองพี่พายอย่างเคียดแค้น

"พี่พายทำแบบนี้กับเค้าจริงๆ เหรห"

"จะหือเหรหอะไร แกนอนอยู่เฉยๆ พี่จะทำอะไรก็ได้ โส๊ะๆ หาโอกาสนี้มานานแล้วไอ้จ้อ!"